

ฎีกาเกี่ยวกับ พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5945/2552

บริษัท ไทยศรีซูริคประกันภัย จำกัด
นางอ่อน เกตุเล็ง กับพวก

โจทก์
จำเลย

พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 มาตรา 31

พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 มาตรา 31 ให้สิทธิแก่บริษัทผู้รับประกันภัยไล่เบี้ยเรียกค่าเสียหายเบื้องต้นที่จ่ายไปคืนจากผู้ขับขี่รถหรือผู้ประสบภัยได้ก็แต่กรณีที่มีความเสียหายเกิดขึ้นจากความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของบุคคลผู้นั้น เมื่อ น. มิได้ขับรถด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง โจทก์จึงไม่มีสิทธิไล่เบี้ยให้จำเลยที่ 1 ผู้รับเงินค่าเสียหายเบื้องต้นจำนวน 15,000 บาท ในฐานะทายาทโดยธรรมของ น. ต้องชำระเงินคืนให้แก่โจทก์

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย โจทก์รับประกันภัยรถยนต์ หมายเลขทะเบียน กนล 263 ศรีสะเกษ ไว้จากจำเลยที่ 2 มีอายุการคุ้มครอง 1 ปี นับตั้งแต่วันที่ 6 พฤษภาคม 2542 ถึงวันที่ 6 พฤษภาคม 2543 ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 โจทก์จะรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายให้แก่ผู้ประสบภัยสูงสุดรายละไม่เกิน 80,000 บาท จำเลยที่ 1 เป็นมารดานายสุวรรณ เมื่อวันที่ 11 กรกฎาคม 2542 นายสุวรรณขับรถจักรยานยนต์ตามฟ้อง โดยได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ 2 ด้วยความประมาทโดยขับด้วยความเร็วสูงพุ่งชนกระบือ เป็นเหตุให้นายสุวรรณถึงแก่ความตายโดยนายสุวรรณไม่ได้รับใบอนุญาตขับขี่ เป็นการผิดเงื่อนไขตามสัญญาประกันภัย โจทก์ไม่อาจยกเป็นข้อต่อสู้เพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบต่อผู้ประสบภัยได้เมื่อจำเลยที่ 1 ในฐานะทายาทนายสุวรรณ ได้ร้องขอให้บริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด จ่ายเงินตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถแทนโจทก์ บริษัทดังกล่าวได้จ่ายไปก่อนจำนวน 15,000 บาท ต่อมาบริษัทได้ขอเบิกเงินที่ชำระไปแทนคืนจากโจทก์โดยรับชำระไปเมื่อวันที่ 23 กันยายน 2542 จำเลยที่ 1 ในฐานะผู้รับมรดกของนายสุวรรณจึงต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ ต่อมาเมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2542 จำเลยที่ 1 ในฐานะส่วนตัวได้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ดังกล่าวชดใช้ค่าเสียหายที่ได้รับคืน ส่วนจำเลยที่ 2 เป็นตัวการใช้จ่ายวานให้นายสุวรรณขับรถไปในขณะเกิดเหตุจึงต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 อีกทั้งจำเลยที่ 2 เป็นผู้เอาประกันภัยต้องรับผิดชอบตามสัญญาประกันภัยชดใช้ค่าเสียหายที่โจทก์ชำระไปก่อนคืนแก่โจทก์ โจทก์มีสิทธิไล่เบี้ยเรียกเงินจากจำเลยทั้งสอง โดยจำเลยทั้งสองต้องรับผิดชอบต่อโจทก์จำนวน 15,000 บาท โจทก์ขอคิดดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 15,000 บาท นับแต่วันที่ 23 กันยายน 2542 ซึ่งเป็นวันที่โจทก์ชำระเงิน เมื่อคิดถึงวันฟ้องเป็นเงินค่าดอกเบี้ยจำนวน 2,294 บาท ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชดใช้เงินจำนวน 17,294 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของต้นเงิน 15,000 บาท นับจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยที่ 1 ให้การว่า นายสุวรรณ มิได้มีความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 และมีได้ขับรถจักรยานยนต์โดยประมาทขณะเกิดเหตุ จำเลยที่ 1 จึงไม่ต้องรับผิด ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ 2 ขาดนัดยื่นคำให้การ และขาดนัดพิจารณา

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ
โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืน ให้โจทก์ใช้ค่าทนายความชั้นอุทธรณ์ 600 บาท แก่จำเลยที่

10 โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจวินิจฉัยว่า “ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติโดยไม่มี
คู่ความฝ่ายใดฎีกาโต้แย้งว่า จำเลยที่ 2 เป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์ หมายเลขทะเบียน กนล 263 ศรีสะเกษ
และประกันภัยไว้ต่อโจทก์ ต่อมาวันที่ 11 กรกฎาคม 2542 ซึ่งอยู่ในระยะเวลาตามสัญญาประกันภัย ตาม
กรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เอกสารหมายเลข จ.4 จำเลยที่ 2 ได้ยินยอมให้นายสุวรรณ ขับ
รถจักรยานยนต์คันดังกล่าวไปตามถนนต่างๆ ที่นายสุวรรณไม่ได้รับใบอนุญาตขับขี่ และเกิดเหตุชนกระป๋องจน
รถจักรยานยนต์ล้มและนายสุวรรณได้รับอันตรายจนเสียชีวิต บริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด
ได้จ่ายเงินค่าเสียหายเบื้องต้นจำนวน 15,000 บาท ให้แก่จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นมารดาและทายาทโดยธรรมของ
นายสุวรรณตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 ไปก่อน โดยจำเลยที่ 1 ทำหนังสือรับ
สภาพหนี้ให้ไว้ตามเอกสารหมายเลข จ.6 และบริษัทดังกล่าวได้รับชำระคืนจากโจทก์เมื่อวันที่ 23 กันยายน 2542
แต่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า หนังสือรับสภาพหนี้ไม่มีผลก่อให้เกิดหนี้ โจทก์มิได้ฎีกาในประเด็นข้อนี้

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ในประการแรกว่าจำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบเงิน
จำนวน 15,000 บาท ซึ่งจำเลยที่ 1 ได้รับไปในฐานะทายาทโดยธรรมของผู้ตายแก่โจทก์หรือไม่ เห็นว่า ตาม
พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 มาตรา 31 ให้สิทธิแก่ผู้รับประกันภัยไล่เบี้ยเรียก
ค่าเสียหายเบื้องต้นที่จ่ายไปคืนจากผู้ขับขี่รถหรือผู้ประสบภัยได้แก่กรณีที่มีความเสียหายเกิดขึ้นจากความจงใจ
หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของบุคคลผู้นั้น แต่ข้อเท็จจริงในคดีนี้รับฟังได้ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์
ภาค 3 โดยโจทก์มิได้ฎีกาโต้แย้งว่า นายสุวรรณมิได้ขับรถด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง
ดังนี้ โจทก์จึงไม่มีสิทธิไล่เบี้ยให้จำเลยที่ 1 ผู้รับเงินค่าเสียหายเบื้องต้นจำนวน 15,000 บาท ในฐานะทายาท
โดยธรรมของนายสุวรรณต้องชำระเงินคืนให้แก่โจทก์ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาต้องกันมาให้ยกฟ้องจำเลยที่ 1
ชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยฎีกาของโจทก์ในประการที่สองมีว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ไม่รับวินิจฉัย
อุทธรณ์ของโจทก์เกี่ยวกับจำเลยที่ 2 ชอบด้วยกระบวนการพิจารณาหรือไม่ เห็นว่า ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง
จำเลยที่ 2 โดยวินิจฉัยว่าจำเลยที่ 2 ไม่ต้องรับผิดชอบนายสุวรรณ และจำเลยที่ 1 ซึ่งถือว่าเป็น “ผู้ประสบภัย”
ดังนิยามศัพท์ในกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถเอกสารหมายเลข จ.4 กรณีจึงไม่ต้องด้วยข้อกำหนดใน
กรมธรรม์ดังกล่าวข้อ 19 และโจทก์มิได้บรรยายฟ้องให้จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบตามพระราชบัญญัติคุ้มครอง
ผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 มาตรา 31 ดังนั้น แม้จำเลยที่ 2 ขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา ศาล
ก็ต้องพิพากษายกฟ้องปรากฏว่า โจทก์บรรยายอุทธรณ์สำหรับจำเลยที่ 2 เพียงว่า จำเลยที่ 2 ขาดนัดยื่น
คำให้การและขาดนัดพิจารณา จำเลยที่ 2 ในฐานะผู้รับประกันภัยจึงต้องรับผิดชอบต่อโจทก์โดยมิได้โต้แย้งว่าข้อ
วินิจฉัยของศาลชั้นต้น ไม่ถูกต้องในประการใด จึงเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ขัดแย้ง และต้องห้ามตามประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ไม่รับวินิจฉัย จึงชอบด้วยกระบวนการ
พิจารณาแล้ว ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน”

พิพากษายืน จำเลยทั้งสองไม่ได้แก้ฎีกา จึงไม่กำหนดค่าทนายความชั้นฎีกาให้

(สมชาย จุฬนิตี - มন্ত্রী ยอดปัญญา - มานัส เหลืองประเสริฐ)